

DRIE GENERATIES

In deze rubriek belichten drie mensen hetzelfde onderwerp, bekeken door de bril van hun eigen generatie. In de aanloop naar de Vlaamse Misdiensdag op 26 mei spreken we met de familie ROETE uit Evergem.

Van wierookvat tot altaarmissaal

Tijdens de Tweede Wereldoorlog wordt August Roete (90) op een dag door zijn moeder naar een boerenfamilie uit de buurt gestuurd om preiplantjes te halen. „Daar geraakte ik in gesprek met een zoon van hen”, vertelt hij. „Ik geloof dat hij op het punt stond hogere studies aan te vatten. In elk geval vroeg hij me of ik zijn taak als misdienaar wilde overnemen.”

De veertienjarige jongen wordt door zijn voorganger opgeleid en gaat al gauw aan de slag als acoliet. „Op maandagen diende ik de mis tussen het melken van de koeien en de lessen op school door”, zegt August Roete. „Soms vergezeld ik de priester ook bij de ziekenzalving, een berechting, zoals dat toen heette. Dan liep ik met de bel voorop.”

Voor zoon Jozef Roete (52), die misdienaar was van zijn tiende tot achttiende, begon zijn carrière met een hoest. „Elke keer werd ik immers onwel in de kerk door de wierook”, herinnert hij zich.

„Tot de pastoor me eens kwam vragen of ik geen acoliet wilde worden. Dan zou ik er wel geen last meer van hebben, beweerde hij. En jawel hoor, als misdienaar kon ik de prikkelende wierook merkbaar beter verdragen.”

In tegenstelling tot zijn vader diende Jozef Roete op zondag de mis. „In die tijd waren er natuurlijk nog drie eucharistievieringen op zondag”, zegt hij. „Ik diende dan de mis die we als gezin meevierden. Dat varieerde wel eens. Wie als misdienaar aanwezig was in de viering, deed mee. Soms waren we dan met vier, een andere keer slechts met twee. Gingen we echter tijdens de week met de klas naar de kerk, dan stond ik ook paraat.”

„Ik begon er dan weer aan toen ik in het tweede of derde leerjaar zat”, vervolgt Ruben Roete (17), zoon van Jozef. „Als jongste kleinkind in de familie volgde ik gewoon het voorbeeld van de oudere kleinkinderen, die allen misdienaar waren. Ervaren mis-

dienaars leerden me stapsgewijs de knepen van het vak.”

Met zo veel acolieten in de familie zagen de Roetes de liturgie van nabij evolueren. „In mijn tijd was de mis nog in het Latijn en richtte de priester zich naar het hoofdaltaar”, zegt grootvader August. „Wij moesten de misboeken aanreiken en tijdig naar de juiste plek brengen. Van de teksten begrepen we echter niets.”

„Misdienaars ontmoeten elkaar vandaag voorbij de parochiegrenzen”

Ook Jozef Roete was als acoliet vertrouwd met Latijnse klanken. „Aanvankelijk bracht het koor tijdens de hoogmis nog Latijnse gezangen”, vertelt hij. „De lezingen en gebeden waren wel al in het Nederlands. Handwasing behoorde tot het vaste ritueel en we hielden de priester het missaal voor. Ook de wierook

werd er op diverse momenten bijgehaald. En dan waren er nog de processies waarin wij het baldakijn droegen.”

„Vandaag wieroken we veel minder”, vertelt zoon Ruben. „Aanvankelijk gebruikten we dat nooit, maar sinds we een nieuwe priester hebben, gebeurt het vaker. Ook processies zijn beperkt tot een korte omgenging na de viering op 11 november.”

„Alles moest vroeger ook prima in orde zijn”, vertelt August Roete. „Ik kan me ook niet herinneren dat ik tijdens de eucharistie ooit de mist inging.”

„Soms loopt er bij ons wel al eens wat fout”, geeft zijn kleinzoon toe. „Van een priester leerden we echter dat we in zulke gevallen beter gewoon voortdoen, alsof er niks aan de hand is.”

Latijn of volkstaal, de drie generaties zijn het erover eens dat je als misdienaar de liturgie meer intens beleeft. „Je moet er immers met je gedachten bij-

blijven”, zegt grootvader August. „Door je omgang met de misboeken leer je de structuur van de viering en het ritme van het liturgische jaar begrijpen”, meent Jozef Roete. „Bovendien maak je kennis met de Kerk op een andere manier. Soms hielp ik de koster ook bij een klusje. Vandaag ben ik overigens nog steeds klusjesman in de kerk.”

In hun tijd maakten August en Jozef Roete geen deel uit van een heuse misdienaarwerking. Dat is vandaag wel anders. „Misdienaars ontmoeten elkaar ver voorbij de parochiegrenzen”, weet Ruben Roete. „Zelf nam ik al deel aan de interdiocesane misdienaardagen en trok mee op bedevaart naar Rome. Daaruit ontstond Tarcisius, een enthousiaste jongerenwerking.”

Of de familie Roete ook een vierde generatie acolieten voortbrengt, valt vooralsnog af te wachten.

Christof BOUWERAERTS

Ruben, August en Jozef Roete, (ere)acolieten uit Evergem. © Frank Bahnmüller

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikels? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Herbestemming

KERK & leven, 22 MAART 2016

Met veel aandacht en belangstelling las ik de bijdrage over ORBIT en het probleem van de herbestemming van kerkgebouwen. Het voorstel om „een huis van ontmoeting met de ander” te creëren is lovenswaardig.

Als oud-onderpastoor van Sint-Eligius volg ik dergelijke opties sinds jaren met veel bewondering.

Sint-Eligius probeert de Chaldeeuse ritus te verzoenen met onze liturgie. Met succes. De Theresiakerk in Berchem is een toevluchtsoord geworden voor de Poolse gemeenschap, de Heilige Hartparochie verzoent Wit-Russische met Afrikaanse en eigen vieringen. De Sint-Jozefkerk op de Loosplaats is toegewezen aan een orthodoxe gemeenschap.

Respect voor elkaars geloofsvormen vereist natuurlijk ook veel praktische afspraken. Het aanpassen van een liturgische ruimte voor diverse

belijdenissen is immers geen eenvoudig kwestie.

Jean DE BRUYN, Antwerpen

Viri probati

KERK & leven, 22 MAART 2016

Paus Franciscus stelt dat het afschaffen van het verplichte priestercelebaat geen oplossing biedt voor het priestertekort. Hij denkt wel aan de priesterwijding van gehuwde mannen op rijpere leeftijd, de zogenoemde *virii probati* of beproefde mannen. Weet paus Franciscus dat in de abdij van Averbode een weduwnaar, gewezen directeur in het college van Boechout, al vele jaren geleden tot priester is gewijd? Het gaat over pater Andreas. Proficiat, paters norbertijnen.

Zelf ben ik ongehuwd en had ik nooit een relatie, omdat ik als germaniste mijn leven wijdde aan de begeleiding van toekomstige leerkrachten.

De *virii probati* verdienen al mijn respect. En vele gehuwde leken

tonen soms veel meer trouw dan celibataire priesters. Ik ben 87 jaar en heb wel heel wat levenservaring.

Simonne BRAECKMANS, Broechem

Breyer en Mathieu (1)

KERK & leven, 22 MAART 2016

Prachtig! Bedankt voor jullie getuigenis, die zo sterk een positieve levensvisie uitstraalt en waarin de relatie met God zo mooi tot uiting komt.

Fernand HOLLANDERS, via Kerknet

Breyer en Mathieu (2)

KERK & leven, 22 MAART 2016

Philippe en Catherine staan positief tegenover het leven, na alles wat ze hebben meegemaakt. Ongetwijfeld heeft hun christelijk geloof daarmee te maken. Dank u voor jullie voorbeeld en getuigenis.

Gilbert KNUYT, via Kerknet

02 / 548 98 98

Fax : 02/511 12 98
info@ictam.com
Bergstraat 52
1000 Brussel

Voor wie graag veel ziet,
in goed gezelschap

Wij wensen u een Zalig Pasen!

Indien u reisbeschrijvingen per post wenst te ontvangen :
02/548.98.98 of info@ictam.com

www.ictam.com